

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.II.121/2025/4. szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2026. március 5. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2025. február 6. napján kihirdetett, 38.B.53/2023/86. számú ítéletét *megváltoztatja*.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát 7 (hét) évre, a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamát 5 (öt) évre súlyosítja.

A vádlott által fizetendő bünyügyi költség összege helyesen 420.524,- (négy száz húsz ezer ötszáz huszonnégy) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Győri Törvényszék a 2024. november 19. napjától 2025. január 29. napjáig tartó nyilvános tárgyalássorozat alapján meghozott és 2025. február 6. napján kihirdetett, 38.B.53/2023/86. számú ítéletével Terhelt1 vádlott bűnösségét emberölés bűntettének kísérletében (Btk. 160. § (1) bekezdés) állapította meg, ezért őt a bíróság 3 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy büntetéséből nem bocsátható feltételes szabadságra.

Rendelkezett a vádlott által a büntetőeljárás során előzetes fogvatartásban és bünyügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról, az eljárás során biztosított bűnjelek további sorsáról, illetőleg a büntetőeljárás során felmerült bünyügyi költség vádlott általi viseléséről.

[2] A fenti határozat ellen az ügyész a vádlott terhére, a minősítés megváltoztatása, valamint a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés tartamának súlyosítása érdekében fellebbezést jelentett be, míg a vádlott és a védője az ítéletet tudomásul vették.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.151/2023/7-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva arra mutatott rá, hogy a másodfokú felülbírálat terjedelme teljeskörű, a büntetőeljárás lefolytatása során a törvényszék perrendi hibát nem vétett, a felvett bizonyítás eredményének értékelése során figyelemmel volt a vádlott védekezésére, helyszíni tárgyalás, illetőleg szakértői bizonyítás alapján vizsgálta a rendelkezésre álló bizonyítékok hiteltérdemlőségét, a mindezek eredményeként megállapított tényállás azonban részben megalapozatlan, egyfelől felderítetlen, mert nem tette tárgyalás anyagává a Terhelt1 vádlott által a nyomozási bíró előtt tett, saját személyiségével összefüggő nyilatkozatait,

valamint a vérvételi jegyzőkönyvek tartalmát, másfelől pedig hiányos négy különböző vonatkozásban is, amelyekkel összefüggésben a másodfokú ügyészség egyrészről felolvasás útján történő bizonyítás felvételével, másrészről a vonatkozó ténymegállapításokkal történő kiegészítésekkel látta kiküszöbölhetőnek az elsőfokon megállapított tényállás részleges megalapozatlanságát.

[4] Az ügyészi álláspont szerint a kiegészített tényállás alapján lehet a vádlott által elkövetett magatartást törvényesen minősíteni, ennek körében az alanyi oldal a vádlott alkoholos befolyásoltságára figyelemmel nem vizsgálható, a cselekvéssor nem a terhelt kijózanodását követően tanúsított megbánó magatartása, hanem a tárgyi oldali ismérvek elemzése alapján rögzíthető, illetőleg értékelhető.

Ekörben kiemelte, hogy a terhelt a kocsmából fizetés nélkül távozott, holott előtte ilyet soha nem tett, legalább 20 percet volt távol, és amikor visszatért, késsel a kezében senkihez nem szólt, hanem azonnal a sértetthez lépett és cselekedett.

[5] A fentiekből következően pedig az a következtetés vonható le, hogy a terhelt a távolléte alatt kialakult ölési szándékának megfelelően célirányosan cselekedett, téves az az elsőbírői érvelés, mert az előre kiterveltség megállapításához nem szükséges az ölési szándéknak a terhelt távozásakor fennállnia. A cselekmény külső képe egy átgondolt célirányos magatartást mutat, ezért ezen minősítő körülmény is megállapítható.

A minősítés megváltozására figyelemmel a büntetési tételkeret 10-20 évig terjedő szabadságvesztés, a büntetés kiszabásával összefüggésben mellőzendő az eshetőleges szándékra mint enyhítő körülményre hivatkozás, az egyébként is enyhe büntetés a minősítés megváltoztatása esetén súlytalan, a vádlottal szemben a fő- és mellékbüntetés súlyosítása indokolt.

Korrekcióna szorul az elsőfokú eljárással összefüggésben megállapított bűnügyi költség összege is a tárgyalási szakban felmerült orvosszakértői díj összegével is.

[6] A fentiekre figyelemmel a fellebbviteli főügyészség indítványa a Be. 600. § (1) bekezdése szerinti tárgyalás tartására, az azon felvett bizonyítás eredményeképpen az ítéleti tényállás fentiekben részletezett kiegészítésére, majd erre figyelemmel az elsőfokú ítélet Be. 606. § (1) bekezdés alapján akként történő megváltoztatására irányult, hogy a másodfokú bíróság a vádlott cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő emberölés büntette kísérleteként minősítse, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést súlyosítsa, a terheltet a közügyektől hosszabb időre tiltsa el és a bűnügyi költség összegét 420.524,- forintban állapítsa meg, egyebekben a büntetéskiszabási körülmények korrekcióját követően az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[7] A fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében a fellebbviteli főügyészség képviselője az írásbeli átiratában foglaltakkal azonos tartalommal tartotta fenn a fellebbezésben foglaltakat, míg a vádlott védője arra mutatott rá, hogy az elsőfokú bíróság eljárása során nem követett el eljárási szabálysértést, indokolási kötelezettségét példamutató módon maradéktalanul teljesítette, a bizonyítékokat rendkívül alapos és mindenre kiterjedő bizonyítási eljárás lefolytatását követően megfelelően értékelte. Álláspontja szerint eredményesen nem támadható módon állapította meg a törvényszék a cselekmény jogi minősítését, annak helytálló és megfelelő indokát adta, következetesen alkalmazta a kétséget kizáró bizonyítás szabályait.

A védői értelmezés szerint az ügyészi fellebbezés lényege nem az, hogy az elsőfokú tényállás hiányos, felderítetlen vagy iratellenes, esetleges tényből tényre helytelen következtetést tartalmaz, hanem pusztán a bizonyítékok eltérő mérlegelésére alapul, amely a másodfokú eljárás szabályai szerint jelen esetben kizárt. Etekintetben az elsőfokú eljárásban előterjesztett perbeszédének megfelelően részletezte saját álláspontját a vádlott által tett ölési kijelentésekkel összefüggésben megmutatkozó tanúvallomásbeli különbségek, eltérések vonatkozásában, és ugyancsak a korábbiakkal azonos szempontrendszer alapján az előre kiterveltség megállapíthatóságát, annak feltételrendszerét is részletes elemzés tárgyává tette, indokolta azt is, hogy álláspontja szerint miért elfogadható az emberölés eshetőleges szándékkal megállapított kísérlete.

Kitért a szakértői bizonyítás korlátaira is, különösen a megállapítható erőbehatás és az eszközalkalmasság kérdéseivel összefüggésben, álláspontja szerint a büntetőeljárás során hatóságok által kirendelt igazságügyi orvosszakértő az utóbb hatályba lépett 1/2025-ös Magyar Igazságügyi Orvosszakértői Kamara által kiadott módszertani levélben foglalt követelményeknek nem tett eleget, amikor az elkövetés konkrét eszköze éllapotát, az élességének fokát nem tette vizsgálatának tárgyává, utóbbiakból következően pedig az alkalmazott erőbehatás mértékére és az elkövetői kézmozdulat pontos jellegére vonatkozóan objektív bizonytalansági tényező maradt a bizonyításból, ez pedig nem értékelhető a vádlott terhére, és ez önmagában kizárja, hogy a tudati oldalt, ebbe beleértendő az egyenes és előre kitervelt ölési szándékot ítéleti bizonyság szintjén lehessen alátámasztani.

[8] A büntetés kiszabása körében részletesen értékelte az álláspontja szerinti nyomatékos enyhítő körülményeket, kifejtette, az elszaporodottság mint súlyosító körülmény értékelésével kapcsolatos kifogásait, értékelte az elsőfokon kiszabott szabadságvesztés tényleges súlyát, és összességében arra az álláspontra jutott, hogy az elsőfokú bíróság okszerűen következtetett az enyhítő szakasz alkalmazásának indokoltságára, és összességében valamennyi lényeges büntetési és büntetékiszabási tényezővel arányos joghátrányt alkalmazott.

Rámutatott arra, hogy a speciálprevenció lényegében már érvényesült és rögzítette azon körülményeket, amelynek alapján a generális prevenció megvalósulására is következtetéseket vont.

A fentiekre figyelemmel a védői indítvány arra irányult, hogy a másodfokú bíróság utasítsa el az ügyészség fellebbezését és az elsőfokú ítéletet a minősítés, a kiszabott börtönbüntetés, a feltételes szabadság kizártsága és a mellékbüntetés tekintetében változatlan tartalommal hagyja helyben.

[9] Az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában a vádlott ismételten a történetek miatti mély megbánásának adott hangot. Hivatkozott az időközben kedvező irányban megváltozott személyi, családi, személyiségi, életvezetési körülményeire, illetőleg a családtagjai által írt levél tartalmát ismertette.

[10] Az ítéltábla az előterjesztett ügyészi fellebbezési kérelem tartalmára, a fellebbviteli főügyészség átiratában foglaltakra, a fellebbviteli nyilvános ülésen elhangzott perbeszédnek tartalmára figyelemmel a jogorvoslati kérelemmel támadott elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 590. § (1) és (2) bekezdéseiben foglaltak alapján felülbírált.

A bejelentett fellebbezési kérelem irányára figyelemmel az utóbbi jogszabályhelyeken alapulóan a másodfokú bíróság felülvizsgálata teljeskörű.

A másodfokú felülbírálat körében megállapítható volt, hogy az elsőfokon eljáró bíróság a perrendi szabályokat megtartva, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást. Az ítéltábla nem észlelt olyan szabálysértést, amely akadályát képezte volna az ítélet másodfokú érdemi felülbírálatának.

Figyelemmel arra, hogy a vádlott súlyos-igen súlyos fokú alkoholos befolyásoltság határán álló ittasságának bizonyításával összefüggésben az elsőfokon eljáró bíróság ismertette a vérvételi jegyzőkönyvek adatai alapján beszerzett igazságügyi orvosszakértői véleményt, illetőleg a terhelt nem pusztán a nyomozási bíró előtt tett a személyiségével összefüggő nyilatkozatokat, hanem a sértettel fennálló aktuális kapcsolata az eljárás során tett egyéb elmondásai alapján is rekonstruálható volt, a másodfokú bíróság szükségtelennek ítélte a fellebbviteli eljárásban a Be. 600. § (1) bekezdés b) pontja alapján bizonyítás felvételét, s erre tekintettel másodfokú tárgyalás kitűzését.

[11] A nyomozati szakban a bizonyítékok felderítésével és biztosításával kapcsolatos, valamint az elsőfokú bíróság által foganatosított eljárási cselekménnyel összefüggésben sem volt feltárható törvénysértés, a másodfokú bíróságnak a rendelkezésre álló bizonyítási anyagból annak értékelése során nem kellett bizonyítékot kirekeszteni.

Az elsőfokú bíróság megfelelően értékelte a terhelt védekezésében, előadásaiban foglaltakat, az egyes, rá nézve terhelő tartalmú tanúvallomásokban részletezett körülményekre, illetőleg az egyéb hiteltérdemlő bizonyítékokkal összefüggésben tett előadásait, továbbá vizsgálatának tárgyává tette a sértett eljárás során tett eltérő tartalmú vallomásait, valamint a büntetőeljárás során tanúként kihallgatott személyek nyilatkozatait.

Ekörben megállapítható, hogy a törvényszék alapvetően megfelelő értékelésben részesítette a büntetőeljárás során kihallgatott tanúk előadásainak tartalmát, illetőleg az általa tárgyalási szakban kihallgatott rendőr tanúk, az elkövetési helyhez köthető egyéb tanúk, illetőleg a terhelti családtag vallomásaiban foglaltakat.

A törvényszék helyszíni tárgyalás keretében is megkísérelte feltárni az aktuális elkövetési viszonyokat, illetőleg a vádlotti magatartás és cselekvéssor lényegét, természetét, továbbá alapos, kiterjedt szakértői bizonyítás alapján vizsgálta a vádlott és sértett, illetőleg a tanúk vallomásának hiteltérdemlőségét, egymással való összeegyeztethetőségét.

[12] A törvényszék a vádlottól származó, az idő előrehaladtával egyre részletesebb emlékeket felelevenítő védekezéseket, továbbá a bizonyítás tárgyává tett személyi, tárgyi és okirati bizonyítékokban foglaltakra adott reakciókat, az ezzel összefüggő védelmi hivatkozásokat összevetette a rendelkezésre álló sértetti vallomásokkal, a tanúvallomásokban foglaltakkal, az igazságügyi szakértői vélemények (orvosszakértő, pszichiáter-vegyésszakértő) megállapításaival, a segélykérő bejelentés hanganyagával, a helyszíni szemle adataival, a kapcsolatos orvosi dokumentáció adataival és a rendelkezésre álló egyéb okirati bizonyítékok tartalmával.

[13] A másodfokú felülbírálat során megállapítható volt, hogy a törvényszék a tárgyalás anyagává tett minden olyan bizonyítékot, amely a tényállás megalapozott megállapításához elengedhetetlen volt.

A megfelelően széleskörű bizonyítási eljárás eredményeként számba vett bizonyítékokat a törvényszék értékelési körébe vonta, és ennek keretében foglalkozott minden olyan

körülménnyel, amely az ügy ténybeli és jogi megítélésében az érdemi kérdések körültekintő tisztázásához szükséges volt.

[14] Ugyanakkor a személyi bizonyítékok mérlegelése körében az elsőfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy jóllehet a sértett és tanú4 tanúk vallomásai önmagukban következetesek és ellentmondásmentesek, egymással egybevetve lényeges részletek tekintetében (pl. a vádlott sérülést előidéző mozdulatának iránya és jellege, a sértett /helyesen: a vádlott/ bántalmazás előtt, aközben vagy utána tett kijelentései tekintetében) feloldhatatlan ellentmondásban álltak egymással, amely a felfokozott érzelmi állapotuknak, az őket ért sokkhatásnak és az elkövetés után számos alkalommal több emberrel e témakörben folytatott beszélgetésnek és információtorzulásnak tudható be. Erre figyelemmel a törvényszék a nevezettek vallomásait annyiban fogadta el a tényállás alapjául, amennyiben azt az orvosszakértői vélemény, illetőleg a többi tanú vallomása alátámasztotta.

Mindemellett tanú5 (született Település1), tanú2, tanú3, egyéb érdekelt3 és tanú5 (született Település2) tanúk vallomásait önmagukban ugyancsak ellentmondásmentesnek és egymással egybevetve is elfogadhatónak ítélte, ezek alapján azonban álláspontja szerint nem lehetett megállapítani, hogy a vádlott pontosan mit és mikor mondott az este folyamán a sértettnek, ugyanis az tanú4 tanú által hallott kifejezéseket egyik kívülálló tanú sem tudta megerősíteni, valamiféle kölcsönös fenyegetésről azonban valamennyien beszámoltak.

[15] Fenti mérlegelési elveket, értékelési szempontok helyességét a maga részéről az ítéltábla nem osztotta, a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján ugyanis aggálytalanul megállapítható, hogy tanú1 pusztán az élet elleni támadás nem legközvetlenebb előzményeit volt képes a nyomozás során feleleveníteni, pusztán arra emlékezett, hogy valaki hirtelen elé lépett, és egy mozdulattal megvágta a nyakát, ez a személy alacsonyabb volt nála, ő pedig először észre sem vette, hogy mi történt, csak a csapos felkiáltása után kezdte érezni, hogy vérzik a nyaka, azt is már csak a történetek után tudta azonosítani, hogy a vádlott áll előtte, de nem tudott nyilatkozni arról, hogy Terhelt1 az elkövetéskor mondott-e valamit, a kést melyik kezével fogta, milyen mozdulatot tett, és csak utóbb, a sebe állapotából tudott következtetni arra, hogy melyik irányból merre haladt a vágás. Ehhez képest a tárgyalási szakban, illetőleg különösen a helyszíni tárgyaláson tett nyilatkozatai már jóval részletesebbek, ennek okára vonatkozóan azonban semminemű hiteltérdemlő magyarázattal nem tudott szolgálni. Az ügy szereplői közül kizárólag a sértett esetében helytálló az az elsőbírői meglátás, miszerint felfokozott érzelmi állapotban, az őt ért sokkhatás miatt lényegében semmilyen emléke nem volt, és nem lehetett az őt ért támadás körülményeit illetően, és utóbb már igazolhatatlan, hogy emlékezetének ezen réseit utólag milyen információk alapján, hogyan töltötte ki tartalommal, az azonban megállapítható a fentiek alapján, hogy a tárgyalási „emlékezete” már nem megbízható, hiteltérdemlőnek semmiképpen nem minősíthető, arra ítéleti tényállás nem alapozható. Az utóbbival összefüggő, a sértett utólagos elmondásaira alapított védelmi érvelés, illetőleg az ennek helyt adó elsőbírői mérlegelés téves.

A fentiek szerinti mérlegelése során az elsőfokú bíróság nem volt figyelemmel arra a körülményre, hogy a tárgyalási szakban történt kihallgatásokig olyan időmúlás következett be, amelyre figyelemmel a sértett, tanúk emlékezete szükségszerűen elhalványodott, a sértett a támadás távolabbi előzményeire még megfelelően és a többi tanúval lényegileg egyezően emlékezett, az általa is elismerten aktuálisan jelentős mennyiségű alkoholfogyasztás következtében azonban a támadáskor már ittas állapotban volt, amely körülmény nem hagyható figyelmen kívül, különösen az utólagos nyilatkoztat módosításai értékelése során. Ugyanez állapítható meg a vádlott esetében is, aki a nyomozati vallomáshoz képest a tárgyalási szakban már jóval többre, és elsősorban a büntetőjogi felelősségét csökkentő

tényezőkre tudott visszaemlékezni, amely azonban szintúgy nem képezheti az ítéleti tényállás alapját.

[16] A fentiekhez képest az érintettek viszonylatában teljesen érdektelen és elfogulatlan, lényegében az összes többi szereplővel ellentétben a munkáját aktuálisan színjőzan állapotban végző tanú4 egyedüli szem- és fültanúja volt a vádlott vád tárgyává tett cselekményének és a terhelt által az egész délután, illetőleg később a támadás során tanúsított magatartásának és az általa tett kijelentéseknek.

Ugyanakkor a törvényszék által megállapított tényállás az ügy előzményeiként szereplő konkrét vádlotti és sértetti kijelentéseket, az ölési cselekmény során, illetőleg azt követően a vádlott szájából elhangzottakat nem tartalmazza annak ellenére sem, hogy azokról tanú4 lényegileg következetesen, több alkalommal is nyilatkozott.

[17] A törvényszék utóbbi tanú vallomását a többi jelenlévő tanú vallomásának tartalmával kísérelte meg egybevetni, ennek során azonban alapvető körülményekre nem volt figyelemmel, így nem tartotta szem előtt, hogy a támadás idején az egyéb vonatkozásokban igencsak releváns tartalmakról beszámoló tanúk a kocsma előtt az utcán, illetőleg a hátsó irodahelyiségben tartózkodtak, így a később eljárási cselekmény útján is igazoltak szerint nem is hallhatták, ami bent közvetlenül a támadást megelőzően és azt követően elhangzott a vádlott részéről. A másodfokú bíróság ekörben osztotta azon ügyészi álláspontot, miszerint az a tény, hogy a jelen nem lévő tanúk hallás útján lényeges körülményekről nem szereznek tudomást, nyilvánvalóan nem jelenti azt, hogy azon kijelentések nem is hangoztak el.

tanú4 tanú - ha nem is pontosan ugyanazokkal a kifejezésekkel -, de következetesen állította, miszerint terhelt a cselekmény elkövetését közvetlenül megelőzően és azt követően is arra utaló kijelentéseket tett, hogy ölésre irányuló cselekményt hajtott végre a sértett sérelmére.

[18] tanú4 tanú tehát a nyomozás és a tárgyalás során is egybehangzó, lényegét tekintve következetes, hiteltérdemlő, egyéb bizonyítékokkal nem cáfolt és meg sem cáfolható vallomásokot terjesztett elő, nevezett szavahihetősége megkérdőjelezhetetlen, annak hiteltérdemlőségét egyetlen körülmény sem kezdi ki, elmondásaihoz a tanú a helyszíni tárgyaláson is hű maradt.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint tehát a fenti tanú által szolgáltatott bizonyítékok elsőbírói értékelése nem minősíthető okszerűnek, a nevezett mint a releváns tényekre nyilatkozatot tévő tanú által a szituáció jellegéből következően kizárólagosan észlelt tények más források általi megerősítettségének hiánya (nevezetesen az a körülmény, miszerint a több esetben jelen sem lévő, illetőleg zavart tudatállapotú, jelentősen ittas személyek nem észleltek, nem észlelhettek releváns megtörtént tényeket) önmagában nem eredményezheti a hiteltérdemlő vallomása egyes részeinek bizonyos önkényes szempontok szerinti kiragadását, és gyakorlatilag a történeti tényállás köréből való kirekesztését, a törvényszék által felvetett szempontok szerint ugyanis nem lehet különbséget tenni a szavahihetőnek minősített szóban forgó tanú bizonyos nyilatkozatai között, a felvetett szempont alapján nincs mód válogatni a tanú egyes előadásai között, bizonyos nyilatkozat részeket elfogadva a tényállás alapjául, másokat pedig kirekesztve abból. Éppen a minden szempontból következetes, élményszerű, az ügy érintettjeit azonos mércével mérő, kiegyensúlyozott nyilatkozatai alapján kell arra nézve következtetést vonni, hogy a nevezett tanú tényállításai abban a körben is hiteltérdemlőek, amelyekben azt más bizonyíték kifejezetten nem támasztja alá, mert nem is támaszthatja alá.

Ezzel ellentétben a vádlott és a sértett által szolgáltatott bizonyítékok a fentebb már részletesen értékelték szerint kizárólag annyiban képezhették a megállapított ítéleti tényállás alapját, amennyiben azokat az egyéb hiteltérdemlőként elfogadott bizonyítékok megfelelően alátámasztottak, vagy nem cáfoltak minden kétséget kizáróan.

[19] A vádlott sértettet érintő élet elleni fenyegetőzéseinek megtörténteire vonatkozóan több tanú, így tanú5 és tanú2 tanúk egybehangzó vallomásai is rendelkezésre álltak, ezzel összefüggésben azonban vagy elmaradt az elsőbírói bizonyíték értékelés, vagy az a fentiekben már részletezett módon nem volt helytálló.

tanú2 a tárgyalási szakban is fenntartott nyomozati vallomásában állította, hogy az adott napon a borozóban 19:15 perckor történt megérkezését követően beszélgetésbe elegyedett az ottlévőkkel, a születésnapja alkalmából a társaságát meghívta egy rövid italra, a vádlott ezt elfogadta, de az italt nem itta meg, hanem arra kérve őt, hogy kísérje ki a kocsmából, attól tartva, hogy a sértett bántalmazni fogja, 19:30-19:45 közötti időben távozott onnan, s részéről közben elhangzott a „Megöllek!” vagy „Megszúrlak!” fenyegetés.

tanú5 (született Település1) tanú pedig emlékezett arra, hogy a sértett fenyegetőzésére a vádlott részéről elhangzott, a „Megöllek!” kijelentés. A fentiek ellenére az elsőfokú bíróság e kijelentések vádlott részéről történő megtételét nem találta megállapíthatónak a nevezett tanúk ellentmondásmentes nyilatkozatai ellenére sem. Az ezzel kapcsolatos indokolás ugyanazon logikai, következtetési hibát foglalta magában, mint amely tanú4 tanúvallomásának értékelése körében tetten érhető volt.

[20] Az egységes ítélkezési gyakorlat szerint a felülbírálattal érintett elsőfokú ítélet megalapozatlanságáról van szó, amennyiben a bizonyítékok elsőbírói értékelése sérti az észszerűség és a logika szabályait.

Megalapozatlannak kell minősíteni az elsőfokú bíróság ítéletét, amennyiben az eljáró bírói fórum bizonyítékokat értékelő tevékenysége nem felel meg a törvényességi követelményeknek, sérti az okszerű mérlegelés szabályait, illetőleg amennyiben a bírói meggyőződés kialakítása során végzett értékelés ellentétes az észszerűség, a logika szabályrendszerével és törvényszerűségeivel.

[21] Az okszerű bizonyíték mérlegelés szabályainak megszegése fentiekkel összefüggésben arra vezetett, hogy a nevezett tanúktól származó egyes bizonyítékok tényleges figyelmen kívül hagyása folytán az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás Be. 592. § (2) bekezdés a) pontja szerint több vonatkozásban is hiányos.

[22] Ugyanakkor a fenti kivételektől eltekintve megállapítható, miszerint a releváns tényállási elemekre vonatkozóan a törvényszék további mérlegelése valamennyi bizonyítékra kiterjedt, ezeket az elsőfokú bíróság elemezte és kötelezettségeinek eleget téve a szükséges részletességgel megindokolta, hogy az irányadó tényállást ezekben a vonatkozásokban mely egymást erősítő bizonyítékokra alapította, ilyen módon az indokolási kötelezettségének is eleget tett. Részletezően sorra vette az egyes rendelkezésre álló bizonyítási eszközöket, azok tartalmát az elégséges mértékben ismertette és részletezően, indokolással ellátva foglalt állást a hiteltérdemlőségük kérdésében.

[23] Az okszerű bizonyítékértékelés szabályainak megszegése miatt az elsőfokon megállapított ítéleti tényállás a fentiek szerint a Be. 592. § (2) bekezdés a) pontjába ütközően részben megalapozatlan.

A másodfokú bíróság az ítélet megalapozatlanságának kiküszöbölése során az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma és ténybeli következtetések alapján az elsőfokú bíróság által megállapítottaktól részben eltérő tényeket is megállapított, az ezekkel kapcsolatos bizonyítékokat a Be. 593. § (2) bekezdésében foglaltak szerint eltérően értékelte, amelyre figyelemmel az ítéleti tényállást a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával több ponton kiegészítette, illetőleg helyesbítette az alábbiak szerint:

- a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet [10] bekezdésében foglaltakat érintően a tényállást azzal egészíti ki tanú2 nyomozati tanúvallomása alapján, hogy a vendégekkel történt korábbi szóbeli konfliktusai során a vádlott többször tett fenyegető kijelentéseket.

- elsősorban a vádlott ezzel kapcsolatos nyilatkozata és ugyancsak tanú2 tárgyaláson fenntartott nyomozati vallomásai alapján az ítéltábla az elsőfokú ítélet [11] bekezdésében foglaltakat azzal egészíti ki, hogy a korábbi nézeteltéréseik miatt a vitáik során rendszerint alulmaradó, a sértettel szemben kisebb fogadásokat is elvesztő vádlott haragot táplált a sértett iránt és az előzmények, valamint a sértett testalkata és vérmérséklete miatt tartott is tőle.

- a megállapított tényállást az elsőfokú ítélet [12] bekezdésében foglaltakat illetően a másodfokú bíróság azzal pontosítja és egészíti ki a kéthetes karbantartási leállás időszakával összefüggésben, miszerint a vádlott az alkoholista életvezetése okán a szabadság ideje alatt is folyamatosan italozott.

- az elsőfokú ítélet [13] bekezdésében foglaltakat, annak 3. mondatát követően azzal egészíti ki, hogy 18 órát megelőző időben tanú5 (szül. Település1) és a sértett egymással szokásuknak megfelelően viccelődve társalogtak, az utóbbit kifogásoló, már erősen ittas vádlottat a sértett rendre utasította, mondván, amúgy is rossz a viszonyuk, ne szóljon bele a beszélgetésükbe. Emiatt a vádlott és sértett beszélgetése egyre feszültebbé vált (tanú1 nyomozati vallomása).

Ugyanezen bekezdés utolsó mondatában foglaltak helyett a másodfokú bíróság tanú4, tanú5 (szül. Település1) és tanú2 tanúk nyilatkozatai alapján azt a megállapítást teszi, miszerint ennek során tanú1 Terhelt1 vádlottat megfenyegette, hogy ugyan a borozóban nem fognak verekedni, de majd kint az utcán elrendezik a vitájukat, azt is közölte, hogy a borozó előtt megvárja és megveri a vádlottat, illetőleg lelöki őt a korlátról, amelyeket Terhelt1 vádlott élet elleni, megölésre, illetőleg a sértett leszúrására vonatkozó fenyegetésekkel viszonzott.

- az elsőfokú ítélet [14] bekezdésében foglaltakat a másodfokú bíróság a tanúk nyomozati és tárgyalási vallomásai, valamint az igazságügyi orvosszakértői vélemény megállapításai alapján azzal egészíti ki és pontosítja egyúttal, hogy a fentieket követően tanú5 felhívására tanú1 lezárta a vitát, mindketten lecsillapodtak, és azután más-más társaságban tovább itloztak, majd miután a kocsmában 19.15 óra körüli időpontban megjelenő tanú2 rövid beszélgetés után születésnapja alkalmából a vádlottat is meghívta egy rövid italra, azt a vádlott nem itta meg – hanem megígérve, hogy a kocsmába való visszajövele után majd koccintanak – 19.30 óra utáni, pontosabban meg nem határozható időpontban oly módon hagyta el a borozót, hogy tanú2 barátját megkérte, kísérje ki a kocsmából, tartott ugyanis a sértett által kilátásba helyezett bántalmazástól. A vádlott 19.15-19.30 óra közötti időben a sértett megölésére, leszúrására vonatkozó fenyegető kijelentéseket is tett, majd fizetés nélkül távozott, közölve, hogy felmegy a lakásába.

A lakóhelyére felérve a vádlott a konyhából egy 11 cm pengehosszúságú konyhakést véve magához 19.41 órakor a kést a ruházatába rejtve visszatért a kocsnába, majd a helyiségbe belépve a pultról éppen elforduló, távozni készülő tanú1 elé ugrott, alkoholtól súlyos fokban befolyásolt állapotban a ruházatából hirtelen előrántotta az otthonról elhozott kését, majd a jobb kezében tartott konyhakést élével tanú1 torkához szegezte a gégeje felett. Ezt követően a vádlott annyit mondott a sértettnek, hogy „Úgyis megdöglesz, nem hiszed el?!”, majd ezt 1-2 másodperccel követően a jobb kézzel marokra fogott kést erősen, legalább közepes erővel elhúzva elvágta sértett1 sértett nyakát, miután a kés sértett nyakához szorítását észlelő tanú4 rákiáltott, hogy „Keresztnevé1, ne csináld!”. A vádlotti támadást észlelve tanú1 ösztönösen a fejét hátrakapva próbálta a támadást elkerülni.

(A fentiek szerinti ténymegállapítás a tanú vallomása, a konkrét támadás körülményei pedig az azt érdektelen és elfoglalatlan külső szemlélőként, szem- és fültanúként észlelő tanú4 tanúvallomása alapján alakultak, a sérülések keletkezési mechanizmusával összefüggésben pedig arra is fel kell hívni a figyelmet, hogy az eljárás igazságügyi orvosszakértő a tárgyalási nyilatkozatában arra is rámutatott, miszerint ugyan a műtéti leírás balról jobbra ívelő sérülést írt le, a tényleges keletkezési körülményekkel kapcsolatosan azonban aggálytalan igazságügyi szakértői szintű megállapítás nem tehető, ugyan valószínűbb a fentiek szerinti balról jobbra történő metszés mechanizmusa, a seb mélységi viszonyai és egyéb körülmények alapján azonban e kérdésben aggálytalan állásfoglalás nem tehető. Ilyen módon az sem zárható ki, hogy a sértett szemszögéből ítélve fordítottan, azaz jobbról balra irányban történt meg a nyak elmetésése, azaz oly módon, ahogy azt a vádlotti elkövetést közelről végignéző tanú több alkalommal is következetesen vallotta és megerősítette. Sem a bűncselekmény elkövetésében, az ezzel kapcsolatos bűnösség megállapításában, sem pedig a büntetés kiszabása során nem játszik meghatározó szerepet az a körülmény, hogy a sértett életveszélyes sérüléseit egy jobbról balra vagy egy balról jobbra húzott metszés, illetőleg vágás alakította ki, önmagában e két elkövetési mechanizmus, sebzési mód tekintetében sem lehetett aggálytalanul állást foglalni. Mindezekre figyelemmel ítéleti bizonyossággal nem állapítható meg a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a vádlott általi sebzés iránya, sem pontos mechanizmusa, hiszen a vágás és a metszés elkülönítésének szempontjai ismertek, ugyanakkor önmagában a sértett fejének ösztönszerű hátrakapása is eredményezhette azt, hogy a vádlotti esetleg nagyerejű vágás lényegében csak metszésre utaló és nagy valószínűség mellett annak megállapítását lehetővé tévő sérüléseket eredményezett a sértett nyakán. A rendelkezésre álló szakértői vélemény fentiekkel kapcsolatos megállapításai, illetőleg aggályai az ítéleti tényállás szintjén a fentebb részletezettek szerinti ténymegállapítások megtételét tették lehetővé.)

- az ítéltábla az elsőfokú ítélet [15] bekezdésében foglaltakat azzal egészíti ki ugyancsak tanú4 következetes előadásai alapján, hogy eközben Terhelt1 vádlott odament a törzsasztalához, majd megfogván az asztalt önelégülten annyit mondott „Megmondtam, hogy megteszem.”.

- az ítéltábla az ítéleti tényállás [18] bekezdésében foglaltakat annyiban pontosítja a műtéti leírás alapján, hogy a sértett nyakán végighúzódnó sérülés 20-25 cm hosszú metszést eredményezett.

- az ítéltábla az elsőfokú ítélet [20] bekezdésének utolsó mondatát a fentebb indokoltak szerint mellőzi arra is figyelemmel, hogy az nem ténymegállapítást, hanem valószínűsítést foglal magában, emellett az elsőfokú ítélet [21] bekezdésében a valós helyett a kialakult

életveszély ténylegességét állapítja meg, a [23] bekezdésben pedig legalább közepes erőbehatást állapít meg.

- az elsőfokú ítélet [22] bekezdésében foglaltakat azon megállapítás megtételével egészíti ki, miszerint a sértett halálának bekövetkezése a sértett ösztönös elhárító magatartása, a mások általi hatékony segítségnyújtás és az életmentő orvosi beavatkozás miatt maradt el.

- a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet [24] bekezdésében foglaltakat azzal egészíti ki, hogy a bűncselekmény elkövetésének időpontjában a vádlott vérében 3,24-3,56 g/l (ezrelék) alkohol volt, amely a súlyos és az igen súlyos fokú alkoholos befolyásoltság határán álló ittasságot okozott, a vádlott az eszközös támadását megelőzően a délutáni órákban összesen legalább nyolc sört és nyolc röviditalt, tömény szeszesitalt fogyasztott el.

- a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet [26] bekezdésében foglalt megállapításokat azzal egészíti ki, miszerint a sértett a vádlott által okozott sérüléseiből fizikailag felgyógyult, a nyeléssel, rágással, fejbiccentéssel nincsenek problémái, a borotválkozás azonban nehézkes, mert nem érzi az arca bal oldalát. A vádlott általi megtámadása és az azzal kapcsolatos ügy pszichésen nagyon megterhelte, az eset óta álmatlanságban szenved, rendszeres fulladást érez, és miután mindenki a sebhelyét nézi, esztétikai szempontból nem érzi magát teljes embernek.

[24] A törvényszék által megállapított tényállás a fentiek szerinti helyesbítésekkel, kiegészítésekkel, illetőleg eltérő új tények megállapításával együtt került teljes összhangba az okszerűen mérlegelendő bizonyítékokkal, az további korrekcióra már nem szorult, így az ítéltábla a Be. 593. § (3) bekezdésében foglaltak szerint a helyesbített és kiegészített, pontosított, eltérően megállapított tényállás alapján bírálta felül a fellebbezésekkel támadott elsőfokú határozatot.

[25] Az utóbbiak szerint megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést a terhelt bűnösségének fennálltára, büntetőjogi felelősségének élet elleni bűncselekményben történő megállapíthatóságára, ugyanakkor a vádlott által aktuálisan előrelátott halálos következmények vonatkozásában fennálló érzelmi viszonyulás tekintetében a másodfokú bíróság nem osztotta az elsőbírói jogi álláspontot.

[26] A jelen ügyben is megállapítható azon körülmény, hogy az elkövető a jelentős alkoholos befolyásoltsága által felfokozott indulat hatása alatt követte el a tettet, és az alkoholos tudatzavara folytán kellő helyzetfelismerési képességgel nem rendelkezett, nyilvánvalóan nem zárja ki akár az egyenes, akár az eshetőleges ölési szándék fennállását abban az esetben, ha az ittas állapot az elkövető önhibájából eredő volt.

Az irányadó törvényi rendelkezések azt a kötelezettséget róják a jogalkalmazóra, hogy az önhibából eredő ilyen állapotban bűncselekményt elkövető személyt úgy tekintse, mint aki a bűncselekményt teljesen józan állapotban követte el.

Amennyiben az önhibából eredő alkoholos befolyásoltság az elkövetőt a felismerési képességében, vagy az ennek megfelelő magatartásban gátolta, az alkoholos tudatzavar folytán kizárólag a cselekmény tárgyi oldalának a vizsgálata ad eligazodást, és az elkövető eredményesen nem hivatkozhat arra, hogy az ölésre alkalmas eszköz használata mellett az ittas állapota miatt a tudata egyáltalán nem, vagy nem helyesen fogta át a halálos eredmény

bekövetkezésének a lehetőségét. Az ezzel kapcsolatos vizsgálatnak arra kell tehát kiterjednie, hogy az elkövető leittasodása önhibából eredő volt-e, az alanyi oldal teljességét feltételezve az általa megvalósított cselekmény szándékosan vagy gondatlanságból elkövetett bűncselekményként lenne értékelhető, illetőleg a szándékosságnak mely válfaja állapítható meg.

Emberölés esetében az egyenes szándék megállapítását nyilvánvalóan nem zárja ki az a körülmény, hogy a vádlott a súlyos fokú ittassága által kiváltott pillanatnyi indulatból fakadóan valósította meg a bűncselekményt.

[27] A fentiekből következően tehát az alanyi oldalt a vádlott alkoholos befolyásoltságára figyelemmel jelen ügyben sem lehetett vizsgálni, a vádlott által megvalósított cselekvéssort nem a kijózanodását követően tanúsított megbánó magatartása alapján, hanem kizárólag a tárgyi oldali ismérvek elemzésével kell megítélni.

Egyébiránt az elsőfokú bíróság az alanyi oldal vizsgálata során a vádlotti tudat alakulására helytelen következtetést vont, a vádlotti lakás konyhájában talált étkezési nyomok ugyanis időponthoz nem köthetőek, nem állapítható meg, hogy az étel fogyasztásra mikor, esetlegesen még reggel vagy az első italozásából visszatérve dél körül, vagy a felébredését követően 16.00 óra körül került-e sor, a kocsmából hazatérve történő esti étkezése, illetőleg az arra irányuló előkészülete pusztán megalapozatlan hipotézis, a vádlott ugyanis fizetés nélkül, aggálytalanul megállapíthatóan a visszatérés szándékával oly módon távozott 19.30 órát követően a vendéglátóhelyről, hogy ismerőseinek lényegileg megígérte a visszatérést, a távozáshoz egy barátja segítségét vette igénybe, tartván a sértett őt mindvégig frusztráló jelenlététől, az utóbbi által kilátásba helyezett esetleges bántalmazástól, a lakásáig tartó és onnan visszavezető út megtételéhez szükséges idő mintegy 5 perc az irányadó adatok alapján, az igen súlyos fokú alkoholos befolyásoltság határán álló vádlottnak az oda- visszaút megtételéhez legjobb esetben is nagyjából dupla ennyi idő volt szükséges, így mind a legközvetlenebb előzményekből, mind a vádlotti elmenetelétől a visszaérkezéséig eltelt idő tartamából, mind pedig az elmenetele előtt közvetlenül tanúsított élet elleni fenyegetéseket kinyilvánító magatartásából aggálytalan következtetés vonható arra, hogy a borozót az őt félelemben tartó sértettel szembeni elégtételvétel által motivált visszatérés szándékával hagyta el, és kifejezetten azért ment haza, hogy az erőhátrányát kiegyenlítve egy megfelelő eszközt, kést magához véve a sértett életére törjön.

[28] Jelen ügyben alapvetően azt a kérdést kellett eldönteni, hogy az elkövető szándéka a sértett életének egyenes vagy eshetőleges szándékkal történő kioltására (esetlegesen csupán testi sérülés okozására) irányult-e. Az elkövetés idején fennálló tudati állapot megállapításánál, illetőleg annak megítélésénél, hogy a terhelt szándéka ölésre, annak melyik érzelmi viszonyulás szerinti változatára, illetőleg bántalmazásra vagy testi sértésre irányult-e, a külvilágban megnyilvánuló és így megismerhető azokból a tényekből kell következtetést levonni, amelyek részben tárgyi, részben pedig a jelen ügyben nem vizsgálható módon alanyi jellegűek.

A szándékosság érzelmi oldalán jelentkező körülmények részletes elemzése elsődlegesen a tárgyi körülmények, az elkövetést kísérő egyéb mozzanatok és az elkövető által a véghezvitel során tett kijelentések véghezviteli cselekménnyel megegyező jellegének a vizsgálata alapján történhet meg.

[29] Az irányadó tényállás alapján kétségtelenül megállapítható az a körülmény, miszerint a vádlott a késes támadása során a sértettel szemben az ellenállás leküzdésére és

végzetes sérülések okozására is alkalmas eszközt használt, az első ütemben orvul, a szándékát leplezve, a kését a ruházatába rejtve ugrott meglepetésszerűen az éppen a távozás szándékával az ajtó felé forduló sértett elé, és előrántva az otthonról hozott kést, kifejezett élet elleni fenyegetések hangoztatása után a nyak elvágásának szándékával a sértett ezen testrésze irányába vágott, illetőleg tett metsző mozdulatot.

A fenti magatartása tanúsítása folyamatában a nyaki terület irányított, akkurátusan megcélzott támadásával a vádlott akadálytalanul maga határozta meg az ellene végrehajtott cselekményre egyáltalán nem számító sértett elleni támadás jellegét, irányát és módját, azaz az összes körülményből következően nyilvánvalóan célzatosan cselekedett, az egyidejűleg, illetőleg az elkövetés után közvetlenül tett kijelentései maradéktalanul egyeztethetőek, megfeleltethetőek voltak a konkrét véghezviteli cselekménye jellegével, természetével, annak külső szemlélő által is megfelelően azonosítható erejével és irányával.

A nyak az emberi testnek olyan régiója, amelyen anatómiailag létfontosságú érképletek helyezkednek el kis mélységben a bőr felszíne alatt, ezen a testtájékon a hétköznapi élettapasztalat szerint is bármilyen, akár kis erőbehatású metszett sérülés is okozhat életveszélyes vagy annál súlyosabb, akár halálos kimenetelű eredményt is, jelen esetben pedig a vádlott egy rendkívül mély és összességében 20-25 cm hosszúságú brutális vágást ejtett a sértett nyakán.

[30] A vádlott szabad belátása szerint véghez vitt támadása az erőbehatás mértékére is figyelemmel egyértelműen alkalmas volt az élet elvételére, az a személy pedig, aki a fenti körülményeknek megfelelően egy ölésre aggálytalanul alkalmas eszközzel a fenti testtájékot az ismert erővel elhatározott szándékkal támadva az életfenntartás szempontjából kiemelkedő jelentőségű területen célzottan kíván vágott avagy metszett sebzést ejteni, értelemszerűen már nem képes irányítani, vagy kellő ellenőrzése alatt tartani a történések és a tette következményeinek alakulását, jelen esetben is csak néhány rendkívül szerencsés körülmény együttes hatásmechanizmusának tulajdoníthatóan maradt el a halálos eredmény.

A vádlott által ténylegesen okozott sérülés helye, jellege, az összes elkövetési körülmény egyértelműen a vádlott aktuális élet elleni egyenes szándékát igazolják, a terhelt fenti magatartásával célzottan a sértett életére tört, előre látva az általa célzott halálos következmény bekövetkezésének nem pusztán realitását, illetőleg valószínűségét, hanem annak elkerülhetetlenségét is.

[31] Az előre kiterveltség az elkövetőkben végbemenő pszichikai folyamat, aminél alapvető feltétel, hogy a tudatában lejátszódjék a cselekmény véghezvitele mellett és az ellen szóló motívumok harca, amely feltétlenül meghatározott idő elteltét kívánja meg. Az ítélezési gyakorlat egységes abban, hogy amennyiben az akaratelhatározást nyomban követi a véghezvitel megkezdése, vagyis az elkövetés rögtönös szándékkal történik, ez a körülmény általában már önmagában is kizárja ennek a minősített esetnek az alkalmazását.

Az ölési szándék elkövető tudatában való felmerülésének, akaratlagossá válásának és teljes kifejlődésének a feltáráshoz a kronológiai ismérvek adnak támpontot, amelyekre a bűncselekménnyel összefüggő külső körülmények engednek következtetni. Kiemelkedő jelentősége van az előkészületi szakban kifejtett tevékenységnek, az elkövető passzív alanyhoz fűződő viszonyának, a bűncselekmény nyomai eltüntetésére irányuló céltudatos tevékenységének, az alibi biztosítását célzó magatartásnak, a bűncselekmény felderítését tévútra vezetni alkalmas, illetőleg a felderítést késleltető magatartásnak. Utóbbiak közül jelen ügyben egyetlen ilyen kiemelkedő jelentőségű vonatkozás, illetőleg feltétel nem állapítható meg a vádlotti elkövetés körülményeit vizsgálva, pusztán arra vonható következtetés,

miszerint a vádlott részeg indulatában 19.30 óra körüli időben arra az elhatározásra jutott, hogy a sértettet egy otthonról elhozott eszköz használatával megöli, az erre irányuló tudati tevékenységének kiteljesedése során a szándékának külvilágban is érzékelhető módon hangot adott, majd a lehető leggyorsabban magához véve a szükséges eszközt, a kocsmába visszatérve a sértett életére tört.

[32] Értelemszerűen az ölési cselekmény részleteinek átgondolásához is szükséges hosszabb vagy rövidebb időtartamát ahhoz mértén indokolt vizsgálni, hogy a tettes az ölésnek milyen véghezviteli módját határozta el, az egységes ítélkezési gyakorlat szerint az emberölés előre kiterveltségét jellemző tervszerűség és céltudatosság megállapíthatósága körében a cselekmény előre átgondolása mint tudati magatartás nem köthető meghatározott időtartamhoz.

Jóllehet tehát a fennálló joggyakorlat szerint az emberölés előre kitervelt elkövetése megállapítható az esetben is, amennyiben az ölési cselekmény elhatározása és annak végrehajtása között viszonylag rövid idő telik el, és a terhelt az ölési cselekmény valamennyi részletét előzetesen nem tervezi meg, a jelen ügyben az irányadó történeti tényállás alapján nem állapítható meg, hogy az élet elleni cselekmény adott időszakra tett elhatározási folyamata, a célképzett felmerülése, és annak 19.41 órakor történő kivitelezése között ténylegesen eltelt annyi idő, amelyet az ítélkezési gyakorlat minősített eset megállapításához feltétlenül megkíván.

Jelen ügyben feltárható tudati folyamatok és akaratelhatározás és kivitelezés időszerezése alapján az előre kitervelten történő megvalósítás feltételei nem állapíthatóak meg, így a másodfokú bíróság összességében helytállónak tekintette a terhelti cselekmény elsőfokú bíróság általi emberölés alapesetként történt jogi minősítését, egyetértve az ítélkezési gyakorlatnak az elsőfokú bíróság által is meghivatkozott egyes döntéseiben megnyilvánuló iránymutatásával.

[33] A büntetés kiszabása körében irányadó releváns körülmények felülvizsgálata során a másodfokon eljáró bíróság is vizsgálta és értékelte a törvényszék által feltárt bűnösségi és büntetéskiszabási tényezőket. Ezzel összefüggésben megállapítható, hogy a törvényszék a terhelt javára írandó enyhítő körülményeket teljeskörűen feltárta, a minden állampolgártól elvárható rendezett életkörülményeket a másodfokú bíróság érdemi nyomatékkaal bíró enyhítő tényezőként értékelni nem tudta, annak megjegyzése mellett, hogy az egyenes szándékkal történő megvalósításra figyelemmel az eshetőleges szándékkal történt elkövetést mellőzni volt szükséges, egyúttal a vádlotti cselekmény által megvalósított ölési kísérlet enyhítő nyomatéka a rendkívül durva elkövetési körülményekre, a befejezett és egyben nagyon közeli jellegére figyelemmel nem számottevő.

A vádlott rövid ideig állt a legsúlyosabb kényszerintézkedés hatálya alatt, a cselekményét aktív munkavállalóként, nem idős korban valósította meg, így ezen tényezők enyhítő nyomatéka rendkívül csekély.

Mindemellett lényeges nyomatékú súlyosító körülmény az ittas állapotban történő megvalósításon túlmenően a vádlott hosszú ideje fennálló alkoholistá életvezetése, a cselekményének orvul, kifejezetten garázda, egyfajta útonálló módon történő elkövetése, magatartásának ittas, így védekezésében hátráltatott személy sérelmére történő megvalósítása, és az elkövetés rendkívül durva körülményeiből következően a személyiségének nagyobb társadalomra veszélyessége, mindemellett pedig az a körülmény, hogy a vádlotti cselekmény a sértett életminőségét hosszú távon kedvezőtlenül befolyásolja.

[34] A fentiek szerint az első- és másodfokú bíróság által összességében értékelt bűnösségi és büntetéskiszabási tényezőkre figyelemmel az ítéltábla arra következtetésre jutott, hogy a terhelt által megvalósított bűncselekmény kimagasló tárgyi súlyára, a vádlotti személyiség komoly társadalomra veszélyességére, a terhelti cselekmény sértett életminőségére gyakorolt hosszútávú kedvezőtlen hatásaira, valamint a törvényszék által figyelembe nem vett súlyosító körülményekre tekintettel az elsőfokú bíróság által az irányadó különös részi tételkeret alsó határánál enyhébb, egyfokú leszállással megállapított joghátrány nyilvánvalóan alkalmatlan arra, hogy a szankció alkalmazás kettős célját a terhelt vonatkozásában elérje, elsődlegesen azonban a generál prevenciók célok elérését biztosítsa.

[35] Az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségének megállapítására figyelemmel kötelezte Terhelt1 terheltet a bűnügyi költség megfizetésére, amelynek összege azonban korrekcióra szorult, az helyesen 420.524,- forint a 82. sorszámú jegyzőkönyvben rögzítettek szerint a tárgyalási szakban meghallgatott szakértő³ díjának tárgyaláson történő megállapítására tekintettel.

[36] A fentiekre figyelemmel az ítéltábla az előterjesztett ügyészi jogorvoslati kérelmet a Be. 599. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülés keretében elbírálva, a fellebbezéssel támadott elsőfokú határozatot a Be. 606. § (1) bekezdésében foglaltak alkalmazásával a fentebb részletezett vonatkozásokban megváltoztatta, a vádlott tekintetében súlyosítva az elsőfokon kiszabott szabadságvesztés és mellékbüntetés tartamát, módosítva az elsőfokon felmerült bűnügyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezéseket, egyebekben pedig a fellebbezésekkel támadott elsőfokú ítéletet – miután annak további rendelkezései törvényesek és megalapozottak – a Be. 605. § (1) bekezdésében foglaltak alapján helyben hagyta.

Győr, 2026. március 5.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke

Dr. Németh Balázs s.k.
előadó bíró

Dr. Papp Krisztina s.k.
bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Győri Törvényszék 2025. február 6. napján kihirdetett, 38.B.53/2023/86. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2026. március 5.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke